

COO
BOO

The book cover features a surreal, watercolor-style illustration. The upper half depicts a night scene of Rome, with the Colosseum on the left and St. Peter's Basilica on the right, both illuminated. A bridge spans a river in the foreground. The sky is a dramatic mix of orange, red, and yellow, with dark, swirling clouds and small white birds. The lower half of the cover transitions into a dark, purple, and black space-like environment. In this space, there are two satellite-like objects with solar panels, a bright comet or meteor streaking across the frame, and a small satellite or probe with a glowing light. The overall effect is a blend of historical and futuristic themes.

MILION SVĚTŮ STEBOU

CLAUDIA GRAYOVÁ

Milion světů s tebou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Claudia Grayová
Milion světů s tebou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MILION
SVĚTŮ
S TEBOU

CLAUDIA GRAYOVÁ

1

Nemůžu dýchat. Nemůžu přemýšlet. V tuhle chvíli dokážu jen pevně svírat jakýsi provaz a zírat na řeku, co se rozprostírá dobrých sto metrů pode mnou. Od smrti mě dělí jen pár umělohmotných vláken, a ta mi pod zpocenými dlaněmi pomalu kloužou.

Vydávat se do cizích dimenzí je občas děsivý zážitek – ale nikdy v životě jsem se neocitla v takovém nebezpečí jako teď.

Ovládne mě panika a já zděšeně pozoruju, jak se svět kolem mě proměňuje v surrealistické dílo. Můj mozek odmítá pochopit, že se mi to nezdá, že je to skutečnost – dokonce i ve chvíli, kdy mě pod tíhou pravdy rozbolí namožené svaly na pažích. Do prstů mě začnou chytat křeče. Drží každické kilo mojí váhy a ostrá bolest v nich mi dává zřetelně najevo, že jsem se ocitla v pěkně překérní situaci. Populiční osvětlení hluboko pode mnou je tak droboučké, že bych si ho klidně mohla splést s hvězdami. Moje mysl ale i tak ječí: *Toble je jen zlý sen. Jen se ti to zdá. Nemůže to být pravda...*

Jenže z Ohniváka, jenž se mi pohupuje kolem krku, ještě pořád sálá teplo z toho, jak jsem podnikla cestu do jiného světa. To, co vidím – smrtelné nebezpečí, ve kterém očividně jsem –, je naprosto skutečné.

Pak si uvědomím, že visím ze vznášedla, co na zšeřelé nebe promítá holografické reklamy. Konečně se mi podaří zaostřit na konkrétní objekt ve městě pode mnou dost dlouho na to, abych ho

rozpoznala. Katedrála svatého Pavla. A za ní jakýsi futuristický mrakodrap, který v mojí verzi Londýna nikdy neexistoval.

Londýnská dimenze. Jsem zpátky ve futuristickém Londýně, první alternativní dimenzi, kterou jsem kdy navštívila.

Podle všeho to bude taky dimenze, ve které zemřu.

„Marguerite!“ Otočím se a zahlédnu tetu Susannah, jak se vyklání z okýnka vznášedla. Vlasy odbarvené na blond jí povlávají kolem obličeje, rozpořehované silou stejných poryvů větru, které trhají moje šedé šaty na cáry a dávají světu pode mnou na odív můj zadek. Ne že by mě zajímalo, kdo ho uvidí, když zrovna teď můj život visí doslova na vlásku. Teta Susannah má vytřeštěné oči, po tvářích jí stékají slzy a nechávají za sebou černou cestičku od řasenek. Kolem ní se nahrnuli další cestující, tisknou obličeje k oknům a šokovaně zírají na holku, co za chvíli umře.

Fajn, pomyslí si a snažím se pravidelně dýchat. Stačí mi jen vyplhat se zpátky nahoru. Není to tak daleko. Metr, možná čtyři?

Jenže to není tak jednoduché. Na to, abych se vyškrábala jen po provazu, nemám v pažích dost síly, a na nejbližší ocelové lano nedosáhnou. Jak jsem se sem vůbec dostala? Marguerite z tohohle vesmíru nejspíš vypadla z okna vznášedla a podařilo se jí zachytit se provazu. A proto teď visím desítky metrů nad Londýnem...

Znovu mě zachvátí panika. Jako by se každický centimetr mezi mnou a řekou prodlužoval. Roztočí se mi hlava a svaly začnou slábnout. Dlaně, úpěnlivě svírající provaz, se mi chvějí a pomalu mě přibližují k smrti.

Ach, panebože, ne ne ne. Musím se vzchopit. Pokud ji nezachráním, budeme v háji obě.

Protože když jste uvnitř svého hostitele z jiné dimenze ve chvíli, kdy zemře, zemřete spolu s ním.

Mohla bych zkusit z tohohle vesmíru vypadnout. To díky Ohnivákovi, vynálezu mých rodičů, který umožňuje přesouvat se z jedné dimenze do druhé. Přijde mi, že teď je vcelku vhodný okamžik nakouknout do nějaké jiné alternativní reality – jakékoli. Jenže to bych musela na Ohnivákovi nastavit správnou sekvenci a vyskočit.

Oběma rukama se ale ze všech sil držím provazu, abych nesletěla. Moje situace je tak trochu jako v Hlavě XXII – ať udělám cokoli, nemůžu vyhrát. Vznášedlo je příliš vysoko, takže bych při pádu nabrala takovou rychlost, že by mě náraz na vodní hladinu rozmaširoval stejně, jako kdybych dopadla na beton.

„Marguerite!“ ozve se další hlas. Ohromeně zhlédnu a zahlédnu Paula.

Co tu sakra dělá? Vždyť se v tomhle vesmíru ani neznáme!

Vlastně je mi fuk, proč tu je. Záleží mi jen na tom, že tu vůbec je. Láska, kterou chovám k Paulu Markovovi, je jednou z mála konstant v celém multivesmíru. Udělal by cokoli, dokonce by nasadil vlastní život, aby mě ochránil. Pokud mě odsud někdo dokáže dostat, tak je to Paul.

Obvykle se ze šlamastyk dokážu vymotat sama, ale tohle dneska? Tohle je průser.

„Paule!“ vřísknu. „Prosím, pomoz mi!“

„Snaží se co nejrychleji přistát,“ zavolá na mě. Vítr mu čečrá tmavé vlasy. S naprostou jistotou se napřáhne ke kovovým rámcům, kterými jsou ke vznášedlu připevněny projektory. Vypadá to, že i v tomhle vesmíru leze po skalách, protože ho výška očividně nijak nevyvádí z míry. „Vydrž.“

Vzápětí uslyším, jak motory vznášedla změnily kadenci. Moje tělo se začne zmítat v poryvech větru z vrtulí. Londýn pod mýma nohama se trochu zvětší, pořád je to ale jen taková rozmazaná šmouha ze světel a stínů – tmavě modrých, šedých a černých. Ve spáncích mi tepe adrenalin a můj mozek už se ani nesnaží identifikovat tvary pode mnou. Klidně bych se mohla dívat na něco od Jacksona Pollocka, jak je to celé zkroucené a šmouhaté a rozpité.

Představím si Pollockovu malbu s obrovským rudým cákancem uprostřed. Krvavě rudým. Pokud se pustím, nic jiného ze mě nezbyde.

Ukrutně mě bolí prsty. Ramena. Záda. Ze všech sil se chci udržet, ale cítím, že už dlouho nevydržím. Za pár minut spadnu a umřu.

Okolo sice fouká chladný vítr, na tváři mi ale stejně raší krupě-
je potu. Cítím slanou chuť, jak mi kapky stékají do pootevřených
úst. Přehmátnu rukou, aby se mi lépe drželo, a lidé ve vznášedle vy-
jeknou. Z chodidla mi sklouzne černá bota a zmizí v temné hlubi-
ně pode mnou.

„Marguerite, ne!“ Teta Susannah začíná chraptět. „Zlatíčko, to-
hle se nemusí stát. Nepouštěj se! Ať už tě trápí cokoli, napravíme
to, přísahám! Jen se nepouštěj!“

Mám chuť zaječet: *Copak vypadám, že potřebuju povzbudit, abych
se nepouštěla?* Pak si ale uvědomím, co teta vlastně řekla. *Tohle se ne-
musí stát.*

Myslí si, že se chci zabít. A vzhledem k tomu, že mě nenapadá,
jak jinak by se Marguerite z tohoto světa mohla dostat do takové
situace, napadne mě, že má možná pravdu.

Jenže to není tahle Marguerite, kdo se snaží spáchat sebevraždu.
To ta druhá. Zvrácená verze mého já, co pracuje pro Triad. Zaútoči-
la na mě v mojí dimenzi a utekla sem, ale až teď – zděšeně polknu
a z posledních sil svírám provaz – mi dochází, o co jí ve skutečnos-
ti jde.

Chce mě zabít.

Chce zabít všechna moje já, ve všech světech. Všude.

2

O temnější verzi mého já jsem se dozvěděla před pár dny, když jsem poprvé navštívila její dimenzi. Jak moc je nebezpečná jsem si ale začala uvědomovat až ve chvíli, kdy jsem se pokusila vrátit se domů – jen pár hodin předtím, než jsem se ocitla zavěšená na laně nad Londýnem – a ona se vydala za mnou.

A když říkám *vydala*, myslím tím, že se mě *zmocnila*.

Zrovna jsem se vrátila do svého vlastního těla poté, co jsem absolvovala zběsilou honičku za záchranou Paula Markova, což je...

... jak mu mám říkat? Naše osudy jsou propletené napříč multivesmírem stejně překrásně jako tragicky. Viděli jsme světy, kde jsme jeden druhého odmítli, kde jsme si ublížili, kde se nenávidíme – a zjištění, jak katastroficky náš vztah může dopadnout, nás oba hluboce zasáhlo.

Jenže zrovna teď mám na starosti důležitější věci než truchlit nad vlastním milostným životem.

Když jsem se vrátila do své dimenze a otevřela oči, první, koho jsem viděla, byl Theo. Stál nade mnou, celý bledý a ztrhaný – následky hrůzostrašných vedlejších účinků, které mu způsobil Zloděj noci. Ten Zloděj noci, díky kterému Theo z jiné dimenze ovládl jeho tělo a celé měsíce nás špehoval. Paul nasadil život, aby našel lék a našeho kamaráda zachránil. „Už bylo na čase,“ utrousil Theo a jízlivě se ušklíbl.

„Super, podařilo se ti vrátit. Jak se cítíš?“

„Už mi bylo líp.“ Uměle obnošené triko s Beatles viselo na jeho vyzáblém těle. Pod očima se mu rýsovaly hluboké kruhy. A tak mě jeho první otázka nijak nepřekvapila. „Ale sehnala jsi matroš, že jo? Teda, recept na matroš.“ Mluvil o léku proti Zloději noci.

„Jo. Co nevidět se ti uleví.“ Rozhlédla jsem se po rodičích, kterým jsem co nejdřív potřebovala říct všechno, co jsem se dozvěděla o plánech Triadu. Byli jsme přesvědčení, že nás šmíruje jen jedna cizí dimenze a snaží se nás ovlivňovat. Já ale zjistila, že skutečnou hrozbou je pro nás třetí dimenze, mocná Základna, která má za lubem mnohem, mnohem horší věci. „Kde je máma s tátou?“

„Když jsem dorazil, tak už tu nebyli. Nejspíš jsou v laborce na univerzitě a snaží se vykoumat, jak z tohohle ven. Nebo sestrojují dalšího Ohniváka.“

Nepřítomně jsem přikývla. Nemá cenu jim teď volat – moji rodiče, vynikající vědci, kterým se podařilo vytvořit nejúžasnější přístroj v dějinách lidstva, mají prakticky neustále vypnuté mobily, protože podle nich jsou moc *komplikované*. Já si ale dělala starosti i o někoho dalšího. „Už jsi zjišťoval, jestli se vrátil Paul?“

„Takže jsi ho našla, jo?“

Posadila jsem se a najednou se mi roztočila hlava a mocně zhoupł žaludek.

To bylo znamení. Varování. V tu chvíli jsem měla začít dávat pozor.

Místo toho jsem si ale pomyslela, že jsem se prostě jen moc prudce narovнала. „Páni. Co to bylo?“

„Měla jsi teď docela záhul,“ prohlásil Theo. V ten okamžik jsem ještě nezaregistrovala, jak se mu v očích vítězoslavně zablýsklo. „Není divu, že jsi vyštavená.“

Pořád jsem se cítila divně. Nesvá. Neměla jsem ale tušení, co se mnou děje.

„Takže Paul se chystal vrátit domů ve stejnou chvíli jako ty?“ zeptal se Theo.

„Aspoň to říkal. Kde jsem nechala mobil? Chci mu zavolat.“

„Tím se teď nestresuj.“ Theo se začal probírat neuspořádanou hromadou papírů na duhovém stole. Měla jsem za to, že hledá můj telefon. „Hod' se do pohody. Najdeš ho, Meg.“

Meg.

Takhle mi říká jen jedna osoba. Theo – ale ne ten můj.

Špeh z triadské dimenze.

S hrůzou v očích jsem se na něj otočila a zároveň si uvědomila, že na mě zaútočí, ale bylo už pozdě. Přetahovali jsme se, až mě povalil na parkety a vpíchl mi do žíly smaragdově zelenou tekutinu – Zloděje noci.

Ze všeho nejdřív mě napadlo, že se zbláznil. Zloděj noci umožňuje cestovatelům mezi dimenzemi zmocnit se těla svého hostitele a ovládat ho. Teď jsem ale doma ve svém vlastním těle. Snaží se mě otrávit? Trvalo by měsíce, než by mě vedlejší účinky zabily...

... najednou mi přejel mráz po těle a celá jsem zkameněla. Nemohla jsem pohnout hlavou, rukou, ničím. Plíce ale pracovaly i bez mého přičinění a z úst my vyšla slova, která patřila někomu jinému: „To je dost.“

Theo se usmál a zvedl se ze mě. „Je mi vždycky potěšením potkat někoho ze Základny.“

Kdybych mohla, rozječela bych se. Triad existuje ve třech vesmírech – v mém, v triadské dimenzi, která se od mého světa v zásadě liší jen tím, že je technologicky napřed, a v Základně, futuristickém pekle, kde vládne bezohlednost a všem jde jen a jen o zisk.

V alternativních dimenzích jsem měla tu čest strávit čas v tělech svých dalších já, zjistit, kým bych byla, kdyby se svět vyvíjel jen trochu jiným směrem. Žila jsem v carském paláci i v hlubinách oceánu. Jiné moje verze občas udělaly něco, čemu jsem nerozuměla, nebo se musely potýkat s depresemi a pocity osamění. Žádná z nich mi ale nenaháněla větší hrůzu než Marguerite ze Základny.

Skáče, jak Triad píská. Bez mrknutí oka by byla schopná zabít. Vyžívá se v tom, že jiným ubližuje – považuje to za svoje umění.

A taky se právě zmocnila mého těla.

Vypadalo to, že Theovi velí, protože se jí zeptal: „Takže, jaký je náš první úkol?“

„Zjistit, co mají za lubem.“ Usmála se. Ten úsměv jsem cítila, jako by byl můj, a věděla jsem, že se jí náramně líbí, že z mého těla udělala vězení z masa a kostí. Neskutečně se mi to hnusilo, jako nikdy nic předtím. „Moji rodiče nejsou ten typ lidí, kteří by se vzdali, i když by to byla ta správná věc. Ale až tyhle jejich verze párkrát přechytračíme a trochu jim překazíme plány... No, je možné, že se nám podaří je přesvědčit.“

Theo přikývl a pomohl jí na nohy. „A když se nám nepodaří je přesvědčit, aby s námi spolupracovali?“

„V tom případě tahle dimenze může chcípnout,“ rozchechtala se Marguerite.

Ohnivák vám umožní vydat se jen do těch dimenzí, ve kterých existujete. To proto, že vaše vědomí dokáže přeskočit jen do jiné verze vašeho já. Dávala jsem si pozor, abych se o ostatní Marguerity dobře starala, abych je vytáhla se všech průserů, do kterých jsem je dostala. Jenže pak jsem způsobila věci, které jsem nemohla napravit. Jedna verze Thea kvůli mně už nejspíš nikdy nebude chodit. Jiná Marguerite se zapletla do multidimenzionálního spiknutí, které se jí vůbec nemělo týkat.

A další moje já – to, ve kterém jsem žila skoro měsíc, to, díky kterému jsem si uvědomila, že jsem zamilovaná do Paula Markova, a vyspala se s ním – teď čeká dítě, které jsem počala za ni.

Do svojí dimenze jsem se vrátila se smíšenými pocity. Cítila jsem se zahanbeně, pokořeně, odhodlaně. Musí existovat nějaký citlivější způsob, jak cestovat mezi světy. Tak, abychom nemohli naše alternativní já ohrozit nebo jí ublížit.

Neměla jsem ale nejmenší tušení, jaký je to příšerný pocit, když vás ovládá někdo jiný. Dokud do mě nevstoupila jiná Marguerite.

„To je ale bordel,“ odfrkla si pohrdlivě jiná Marguerite v mém těle, ta kterou jsem v duchu přejmenovala na Zvrácenou Marguerite. Strčila do stohu papírů popsaných droboučkým písmem a jed-

notlivé listy se snesly na perský koberec. Potom se mýma očima rozhlédla po místnosti, přejela pohledem po knihách a pokojových rostlinách, po zdi natřené černou tabulovou barvou s křídou napsanými rovnicemi, po duhovém stole, na který jsme s Josie malovaly prsty, když jsme byly malé. To, co viděla, nevnímala jako domov. „Jak primitivní. Všude samý chaos. To už by klidně mohli žít v jeskyni,“ pronesla a znechuceně se zašklebila.

„Jo, no, v téhle jeskyni budeš muset chvíli vydržet, takže se s tím smiř.“ Theo se uvelebil na židli a nohy v kečkách hodil na stůl. „Jaký je plán?“

„Budeme předstírat, že sem patříme.“ Zvrácená Marguerite si s odpořem prohlédla svůj náramek a vzápětí si ho sundala. „Vím, že ti to jde. Nepotopíme je hned – počkáme, až si budou myslet, že je po všem, a zaskočíme je. Nejdřív se ale musíme popasovat s problémem jménem Paul Markov.“

Krve by se ve mně nadořezal. Paul v zásadě věděl, co se děje, protože jsem mu to nejdůležitější stihla vysvětlit v cambridgeské dimenzi. Jenže kvůli tomu mu teď jde o život.

Když rodiče vynalezli Ohniváka, vůbec netušili, co všechno tím způsobí. Podařilo se jim sestrojít přístroj, který umožňuje vědomí cestovat skrz kvantové reality – to je to, čemu lidé nepolíbení vědou říkají „paralelní dimenze“. Rodičové chtěli jen zkoumat nejružnější cesty, kterými se dějiny mohly ubírat. Protože všechno, co se může stát, se taky stane. Kdykoli učiníme nějaké rozhodnutí nebo se nám stane nějaká náhoda, realita se rozdvojí. Takhle se to děje odjakživa a dít se to bude navždy.

Moji matku, doktorku Sophii Kovalenkovou, tajemný multivesmír fascinoval už od první chvíle, kdy se začala věnovat fyzice. Nestálo jí jen dokázat, že alternativní reality existují – chtěla je vidět na vlastní oči. Jenže cestování mezi dimenzemi bylo spíš téma pro Star Trek než pro vědecké bádání a máma kvůli posměškům akademické obce s výzkumem málem sekla. Pár lidí jí ale věřilo, včetně výzkumníka anglického původu, doktora Henryho Cainea. Ten se stal jejím společníkem v profesním i osobním životě. (Jinými

slovy je to můj táta.) Pracovali s dalšími vědci a spoustou doktorandů, včetně dvou současných – Paulem Markovem a Theodorem Beckem. A po letech nesmírného úsilí se jim podařilo sestrojít Ohniváka, přístroj, který připomíná šíleně komplikovaný steampunkový přívěsek. Ve skutečnosti jde ale o nejmocnější a nejzáračnější výkřik techniky od vynálezu atomové bomby.

Naneštěstí se ukázalo, že podobně jako bomby mají i Ohniváci velké nevýhody.

Jak jsem říkala, člověk se může vydat jen do těch světů, ve kterých existuje. Svět, ve kterém jste umřeli jako dítě nebo se vaši rodiče nikdy nepotkali? Ten nikdy neuvidíte. Ať vaše alternativní já zrovna prožívá cokoli, vy to prožíváte s ním. A jen díky Ohnivákům neztratíte povědomí o sobě samém a nepropadnete se do hlubin mysli vašeho hostitele, který začne svoje tělo a svůj život znovu ovládat.

Pokud nejste ovšem někdo, komu se říká „dokonalý cestovatel“ – ten se dokáže udržet při smyslech a řídit svého hostitele ve všech dimenzích. V každé z nich ale může existovat jen jeden takový cestovatel. Wyatt Conley se postaral o to, abych dokonalou cestovatelkou v téhle dimenzi byla já.

„Nech to na mně, Theo,“ pronesla Zvrácená Marguerite, zatímco se prohlížela v zrcadle a obrátila oči v sloup, když si všimla mých rozčuchaných vlasů. „Tebe už jednou odhalili, takže tě budou podezírat hned. Ale mě? Ani je nenapadne, že ovládnout dokonalou cestovatelku je tak lehké. Tolik toho neví.“

„Jen do toho. Ale měl bych tě varovat...“ Theo se odmlčel. „Není to taková brnkačka, jak si myslíš. Oddělit je od vlastních verzí. Můžou se ti trochu, hm, pobláznit city.“

„City blázní možná tobě. Já s tím problém nemám.“ Zvrácená si začala zaplétat moje vlasy. Cop utahovala mnohem silněji, než to dělávám já, až mě rozbolela kůže na temeni. Výsledný účes nebyl ale tak moc jiný, aby někdo pojal podezření. „Musím uznat, že jsem měla o Zloději noci pochybnosti. Nevěřila jsem, že zafunguje takhle skvěle. Nikdo totiž ještě nezkoušel skočit do dokonalého cestovatele.“

„Nejspíš budeš potřebovat o dost větší dávky než já.“ Theův tón mě vytočil – zněl až nesnesitelně lhostejně k tomu, co dělají s mým a Theovým tělem a jaké to bude mít následky. „Měj ho vždycky po ruce. Použij ho hned, jakmile ucítíš záblesk – víš čeho.“

Zvrácená není dokonalá cestovatelka své dimenze. Tou byla moje starší sestra Josie. Na Základně jsem viděla, jak moc si Josie užívala možnost navštěvovat jiné světy. Tahle práce jí dokonale vyhovovala, protože zbožňovala jak vědu, tak adrenalinové sporty.

Jenže vstupování do paralelních dimenzí je nebezpečná hra i pro dokonalé cestovatele. Všichni jsme se v alternativních vesmírech dostali do pořádných průšvihů a Josie umřela.

Vlastně se jí přihodilo ještě něco horšího. *Rozštěpila se.*

To znamená, že se její vědomí rozletělo na dva, čtyři nebo tisíc kousků. Naštěstí se rozštěpení v podstatě nemůže stát jen tak náhodou. Před několika dny jsem se ale dozvěděla, že existují dva způsoby, jak rozštěpit něčí duši. Buď tak, jak se to stalo Josie – její hostitelka se vážně zranila a Josie se pokusila z dimenze vyskočit těsně předtím, než zemřela. Když totiž váš hostitel zemře ve chvíli, kdy ho ovládáte, vy zemřete spolu s ním. Josie ze Základny sice zvládla vyskočit, ale už bylo pozdě. Její vědomí se rozštěpilo na nespočet kousků a rozptýlilo se po desítkách dimenzí. Každý úlomek byl tak maličký a nezachytitelný, že bylo jasné, že Josie nepůjde dát znovu dohromady.

Verze mých rodičů ze Základny tenhle hrůzný zážitek dohnal k šílenství. A kdo ví, co to udělalo se Zvrácenou, protože se z ní stalo něco tak vyšinutého, že jsem ani netušila, že bych něčeho takového byla kdy schopná.

Jenže i tahle zvrhlá verze se mnou sdílí něco elementárního...

„Víš, kam se musíš vydat, až to tu vyřešíme, že jo?“ zeptal se Theo, zatímco jsem bezmocně sledovala Zvrácenou, jak doplétá cop. „Znáš výpočty?“

Zvrácená obrátila oči v sloup. „Nepotřebuju je znát, když je mám v Ohnivákovi. A tam taky jsou.“

„Jen se chci ujistit,“ naléhal Theo. Triadská verze jeho já se naučila být opatrnější. Začal si něco zapisovat, propracovávat se ne-

smírně komplikovanými fyzikálními zákony a zároveň poznamenal: „Jestli si chceš promluvit s Conleym, udělej to dřív, než se Sophia s Henrym vrátí. Jestli se dozví, že ses s ním bavila, okamžitě začnou být podezřívaví.“

Zvrácená nakrčila obočí. „Se kterým Conleym?“

„Z tohotohle světa. Ale o všem ví a jede v tom s námi.“

Wyatt Conley: technologický vizionář, magnát a nejmocnější počítačový maniak ve Spojených státech. Viděla jsem jeho fotky na titulkách, kde měl na sobě džíny a pod sakem mu vykukovalo triko s Iron Manem. Razil rozpustilý klukovský styl a mezitím vyprodukoval tPhony, které před pár lety naprosto ovládly trh s mobilními telefony. Říká se, že mu ještě není ani třicet, a i tak už zvládl udělat pořádnou díru do světa. Kdyby se vědělo, co ve skutečnosti provedl, nejspíš by se lidi při zmínce o jeho věku tolik neusmívali.

„Tak kde má ten mobil?“ zeptala se Zvrácená. Theo ho vytáhl ze zadní kapsy u kalhot, kam ho podle všeho přede mnou pro všechny případy schoval, naťukal číslo a hodil ho Zvrácené. Cítila jsem jeho ostré hrany v dlani a bylo mi do breku. Tak moc jsem chtěla promluvit, ale nemohla jsem ze sebe vydat ani hlásku...

„Jsi tu,“ ozval se Conleyho hlas z telefonu a já zadoufala, že se z mojí čiré zášti k němu Zvrácené Marguerite aspoň pořádně zhoupne žaludek. Mileráda bych se pozvracela, pokud by to znamenalo, že se ona pozvrací taky. „Jsem rád, že jsi to zvládla. Musíme se samozřejmě dát co nejrychleji do práce. Navrhuju začít s Josie.“

„Jak jinak,“ poznamenala kyselým tónem Zvrácená.

Conley předstíral, že ji neslyšel. „Pověz doktorce Kovalenkové a doktoru Caineovi jen to nejnutnější o svojí dimenzi, nic víc. Zasáhne je, když zjistí, že jejich dcera zemřela ve světě, který není až tak daleko. Nalomí je to. Jakmile získáme jejich soucit, postaráme se i o zbytek.“

„Pochybuju, že to bude tak jednoduché.“ Zvrácená procházela po domě a seznamovala se interiérem. „Věř mi, jakmile se máma s tátou k něčemu upnou, tak po tom jdou hlava nehlava. A rodičové z téhle dimenze zrovna teď jdou po nás.“

„Jenže nemají přístup k našim technologiím a netuší, jaký je náš plán. Jsme o krok před nimi, Marguerite, a tak to taky zůstane.“

To, že ji Conley oslovil jménem, které spolu sdílíme, mě vytočilo k nepříčetnosti. Už nepatřím sama sobě.

„Proč už se do toho tvoje druhé já nepustilo?“ opáčila Zvrácená. „Jako dokonalý cestovatel může zničit dimenze a stihne si i zachránit kejhák.“

Rodiče ze Základny dostanou svoji Josie zpátky jediné tak, že zničí každíčkou dimenzi, která obsahuje úlomek její duše. Jsou ochotní ji tisíckrát zabít, vymizíkovat triliony životů a postarat se o to, že se ti lidé ani nenarodí, jen aby přivedli svoji Josie k životu. Je to ta nejkrutější a nejsobečtější věc na světě – a přesto má Zvrácená pravdu. Máma s tátou vědí, jak dosáhnout nemožného.

„Není to žádná sranda, jasný?“ odsekl Conley. Očividně se mu nezamlouvala představa, že by se jiná verze jeho já ocitla v nebezpečí. Škoda, že jsem mu nemohla prozradit, že pokud moji rodiče nespoknou návnadu, Základna má v plánu zničit i naši dimenzi. „Navíc víš stejně dobře jako já, že v některých dost důležitých dimenzích se nemám k doktorce Kovalenkové a doktoru Caineovi jak dostat. Takže i v tom nejlepším případě jsi mnohem užitečnější než já. A pochopitelně budeme potřebovat, abys za sebou zabouchla, pokud k tomu dojde.“

Zabouchla? Nedávalo mi to smysl. Jeho slova jsem si ale pečlivě zapamatovala, abych si později dokázala vybavit sebemenší detail. Zvrácená si nejspíš neuvědomila, že jsem zůstala při vědomí. Většina lidí nadopovaných Zlodějem noci totiž v zásadě usne uvnitř svojí vlastní mysli. Vypadá to, že jí nedošlo, že jako dokonalá cestovatelka na drogu zareaguju odlišně, jinak by si dala pozor na jazyk.

Pokud ovšem... zabouchnutí...

Víření myšlenek přerušil zvuk auta mých rodičů oznamující, že právě přijeli. „Mamča s taťuldou každou chvíli vejdu dovnitř,“ oznámila Zvrácená do telefonu. „Prozatím to tu balíme. Potřebuju od tebe, abys zastavil Markova. Je zpátky a nejspíš si to štráduje přímo sem.“

„Postarám se o něj,“ odpověděl Conley tak lehce, až mi přejel mráz po zádech. Bez mrknutí oka by byl schopný Paula zabít, a navíc měl prachy na to, aby za něj tu špinavou práci udělal někdo jiný. „Kromě toho má poslepuvanou duši. Už nikdy nebude takový, jako dřív. Mohli bychom toho využít.“

Nikdy nebude jako dřív? Paul? Brázdila jsem dimenzemi, abych posbírala všechny čtyři úlomky Paulovy duše – abych ho dala dohromady. Jenže když se mi to konečně podařilo, Paul byl v depresi, rozčilený, skoro až odevzdaný osudu. Vycítila jsem, že do něj pronikla část temnoty z ostatních Paulů. Řekla jsem si ale, že to je jen dočasný problém, asi jako bolest způsobená zlomeninou.

Je možné, že se Paul změnil jednou provždy?

„Musím padat.“ Zvrácená zavěsila právě včas, aby stihla doběhnout k vchodovým dveřím, u kterých stáli máma s tátou. Byli to ti rodiče, které znám – v ošuntělých svetrech, máma s ledabylým drdolem a táta s hranatými brýlemi. Když mě spatřili, celí se rozzářili a já měla chuť začít ječet. *Prosím, ne. To nejsem já. Musíte poznat, že to nejsem já!*

„Zlatíčko, tak jsi tady.“ Máma Zvrácenou sevřela v objetí. Pod huňatým svetrem, který jsem měla na sobě, bohužel nemohla ucítit druhého Ohniváka, který se mi houpal kolem krku. „Díky bohu.“

„A Paul?“ zajímal se táta a v jeho modrých očích se odrážely obavy. „Je v pořádku, že ano?“

To Zvrácenou zaskočilo. Nepatrně cukla hlavou, jako to lidé dělávají, když je něco překvapí. Na Základně je Paul Markov nepřitelem celé mojí rodiny – je to statečný rebel, který se snaží bojovat proti hrůznostem Triad Corporation. Musela vědět, že existují světy, kde je to jinak. Vypadá to ale, že nebyla připravená vidět, jak moc na něm mým rodičům záleží, že ho považují za syna, kterého sami nikdy neměli.

Naneštěstí se jí překvapení podařilo dobře zamaskovat. „Vrátil se vcelku – chci říct, jeho duše je celá –, ale nevypadá, že je úplně ve své kůži.“

Máma s tátou si vyměnili pohledy. „Co tím myslíš?“ zeptal se otec. „To ho rozštěpení tolik poznamenalo?“

A tohle je druhý způsob, jak je možné rozštěpit duši: jde to udělat úmyslně, pokud jste takový parchant jako Wyatt Conley. To, co se přihodilo Paulovi, nebyla nehoda, ale útok. Conley rozcupoval Paulovu duši na čtyři kusy a každý z nich držel jako rukojmí, aby mě přinutil odvést za něj špinavou práci. Pokud jsem chtěla Paula dát dohromady, musela jsem hrát podle Conleyho pravidel.

„Úlomky Paulovy duše skončily na pěkně hnusných místech,“ odpověděla rozechvěle Zvrácená. „Ve světech, kde jsme oba zahlédli odvrácenou stranu jeho já. Nebezpečnou. A nerada to říkám, ale mám pocit, že na něm rozštěpení zanechalo stopy. Změnil se. Možná napořád. Jako by ta zvěrstva, která ti druzí Paulové spáchali, poskvrnila jeho duši.“

„Ale ne.“ Mámě vyletěla ruka k ústům. „Věděli jsme, že rozštěpení je nebezpečné, ale... poškození určitě není permanentní.“

Zvrácená zdrceně zavrtěla mojí hlavou. „Já nevím. Mami, Paul... trochu mě vyděsil.“

Jak může něco takového říct? To z ní jde hrůza. Paul byl jen raněný a ztracený. Podlehl zoufalství. Osud mě s Paulem svádí znovu a znovu dohromady – už jsem ale zjistila, že existují i světy, ve kterých spolu neskončíme, kde si naopak zle ublížíme. Osud nás opustil a Paul to vzal mnohem hůř než já. Nejspíš by ho to sebralo, i kdyby jeho duše zůstala neporušená. Ale po tom, čím si kvůli rozštěpení prošel, to vypadá, že ztratil veškerou naději.

Zvrácená udělala z Paulova utrpení svoji zbraň. Moji rodiče, i když ho nadevše milují, by okamžitě pojali podezření.

„Nazdárek,“ zavolal Theo z obýváku. „Jak jste pohnuli s dalším Ohnivákem?“

„Víc, než bys čekal,“ začal táta, pak se ale odmlčel, když si všiml, že před naším domem zastavil taxík. Nejdřív jsem nevěděla, kdo by k nám mohl přijet, pak se ale rozletěly dveře a z auta vystoupil Paul.

Je tu, pomyslela jsem si. Zvládl to! Paul se sem dostal dřív, než ho Conley vůbec stihl začít hledat.

To nám dávalo naději. Pokud ho ovšem Zvrácená nadobro ne-zničila.

Otevřela dveře a vyběhla na trávník, aby se s ním pozdravila. Já bych udělala totéž – akorát bych Paulovi navíc vlétla do náruče, řekla mu, že ho miluju, a pokusila se ho dostat ze zoufalství, kterému propadl. Zvrácená se ale vydala za ním a pak se naráz zastavila.

„Ahoj.“ Zvrácená se sladce usmála, nebo se o to přinejmenším pokusila. Působilo to divně. „Jsi v pohodě?“

„Je mi fajn,“ odpověděl Paul klidně. „Na tom teď ale nezáleží.“ Pak kolem ní odhodlaně prošel. Jeho odtažitost by se mě za normálních okolností hluboce dotkla. Teď mi ale dávala naději. Najednou jsem ho zaslechla, jak mluví s rodiči. „Sophie, Henry, kolik vám toho Marguerite řekla?“

Cítila jsem, jak Zvrácená vyděšeně ztuhla. Neuvědomila si, že jsem stihla Paulovi všechno vysvětlit. Nejspíš měla za to, že jsem poslepovala jeho duši a vydala se rovnou domů. Její netrpělivost byla moje jediná naděje.

Kdyby ale Paula dokázala umlčet dost dlouho na to, aby se k ní připojil i Theo, mohli ho společnými silami v očích mých rodičů zne-možnit. Ublížit mu, klidně ho i zabít, a zaonačit to jako sebeobranu. Bylo mi jasné, že ti dva se před ničím nezastaví. Zvrácená následovala Paula dál a moje srdce zběsile bušilo, jak byla odhodlaná Paula zničit.

„Zrovna jsme se o tom začínali bavit, Paule,“ odpověděla máma diplomaticky. „Pojď dál. Posad' se. Vezmeme to pěkně postupně, ano? A jak se cítíš?“

„Divně.“ Paul zavrtěl hlavou. „Jako... bych si musel vybírat, kým jsem. Neustále.“ Moji rodiče si vyměnili znepokojené pohledy, Paul vešel dovnitř – a pak se zarazil. Pomalu se na mě otočil a probodl mě pohledem.

Poznal to? Jak by mohl? Ale jestli mě někdo zná, opravdu zná skrz naskrz, tak jedině Paul.

Díval se mi do očí, jako by hledal něco, co jsem nedokázala po-jmenovat. Zvrácená mu opětovala úsměv a omotala mu ruce kolem paže. „Vítej doma,“ šeptla.

Prosím, říkála jsem si v duchu. Nenech se ošálit. Podívej se mi do očí, uvidíš ten rozdíl. Je to naše jediná šance.

Prosím, Paule. Poznej mě.

A on mě poznal. Poznal mě.

„Marguerite...“ Jeho hlas vyšuměl do ztracena. „Jsi...“

„Jsem v pohodě,“ odpověděla šeptem. „Neublížil jsi mi.“

Rodiče se zarazili při představě, že mě Paul jakkoli ranil, což bylo přesně to, čeho Zvrácená chtěla docílit. Jenže v tu chvíli se taky prozradila, protože Paul věděl, že nemám nejmenší důvod něco takového říkat.

Paul se vymanil z jejího sevření, pak mě popadl za zápěstí a stiskl je tak pevně, až to zabořilo. Zvrácená vyděšeně zalapala po dechu. Táta udělal krok vpřed, paži napřaženou, připravený zasáhnout. „Paule, co to děláš?“

„Nevím, jak je to možné.“ Paul se mi zadíval do očí a já věděla, že v nich vidí mě, a ne Zvrácenou. „Ale tohle není naše Marguerite.“

3

„O čem to mluvíš?“ Otec těkal očima mezi mnou a Paulem a vypadal, že víc podezírá svého doktoranda než dceru.

„Nevím, ze kterého světa pochází,“ opáčil Paul. „Ale tahle Marguerite není naše Marguerite.“

Díkybohu, blesklo mi hlavou. Správně mi měl spadnout kámen ze srdce, jenže moje tělo ještě pořád poslouchalo Zvrácenou. Pocity, které se ve mně mísily, mohly být klidně strach nebo vztek. Tváře mi zalilo horko a já cítila, jak se od Paula odtahuju. „Já vám to říkala,“ pronesla směrem k rodičům a ani nemusela předstírat, že se jí chvěje hlas. Couvala dál a dál – hlouběji do domu, k Theovi – a pokračovala: „Paul je narušený, rozštěpení ho změnilo. Ty jiné verze jeho já, ve kterých se ukrývaly části jeho duše? Jedni z nejhorších, nejzákeřnějších Paulů, co kdy existovali.“

„Zákeřní?“ zopakovala máma, jako by nerozuměla, co to slovo vůbec znamená. Nikdy ji nenapadlo, že by Paul mohl být zákeřný. Jenže jestli se Zvrácené podaří je přesvědčit, všichni se každou chvíli obrátí proti němu.

„Jeden z nich postřelil Thea. Málem to nepřežil.“ Zvrácené se zlomil hlas. Dokonce měla tu troufalost napodobovat můj žal. „Další se se mnou pohádal v autě a rozmaširoval mi ruku takovým způsobem, že už možná nikdy nebudu moct malovat. Jeden z nich je dokonce kněz, co porušil svůj slib...“

Ale no tak! pomyslela jsem si. Citlivý otec Paul z římské dimenze nebyl zákeřný, jen rozpolcený. Jenže to máma s tátou nevědí. Jediné, co slyší, je to, že Paul byl schopný jejich holčičce ublížit.

Paul se snažil všechno vysvětlit. „Tady nejde o mě. Tahle Marguerite...“ Zmlkl. Nejenže Zvrácená přinutila moje rodiče, aby o něm pochybovali. Kvůli ní o sobě začal pochybovat i on sám. „Něco není v pořádku,“ dokončil tiše.

Zvrácená schovala ruce za sebe, jako by se chtěla opřít o duhový stůl. Dlaní ale nahmatala tátův starý nůž na dopisy, starožitný kousek s dřevěnou vyřezávanou rukojetí a kovovou čepelí. Prsty téměř svírala ostří. „Paule?“ pronesla mým hlasem. „No tak. Ještě pořád se vzpomínáš z toho, co se ti stalo. Já tě chápu, jasné? Víím, že to nebylo vůbec jednoduché. Ale pořád ti věřím.“

A sakra, tahle slova se mu zavrtala pod kůži. Paul zaváhal, dost dlouho na to, abych v duchu vřískla: *No tak, Paule, vždyť mě znáš! Teď o sobě nesmíš pochybovat!*

Sice se mi podařilo Paulovu duši slepit dohromady, ale zjevně v ní zůstaly... trhliny. Zranitelná místočka. Věděla jsem, že to s ním pořádně zamává, ale zároveň jsem předpokládala, že se z toho dostane bez následků.

V tu chvíli jsem si ale uvědomila, že už možná nikdy nebude takový, jako dřív.

Zvrácená to tušila. Celou dobu. A díky tomu věděla přesně, kdy a kam udeřit. „Paule, jen proto, že je to mezi námi teď trochu... no, divné, víš jak to myslím? To ještě neznamená, že já nejsem já.“ Promlouvala, jako by se vyznávala z nějaké strašné tragédie. Podařilo se jí Paulovo truchlení a jeho pochybnosti proměnit ve svou zbraň. Pokud by ho obrátila proti sobě samému – přiměla ho zaváhat, než proti mně vystoupí, i kdyby jen na minutu – vyhrála by.

Táta vykročil k Paulovi, paži napřaženou, jako by mu chtěl sáhnout na čelo, jestli nemá teplotu. „Rozštěpení – to, co se stalo s tvou duší – pořádně jsme neprozkoumali možné následky. Připadáš si dezorientovaný?“

„Ano,“ přiznal Paul. Oči měl ale stále přišpendlené na mě. Tělo prozrazovalo, že je pořád napjatý. Nevěřil vlastnímu úsudku, ale zároveň nevěřil ani Zvrácené.

V tu chvíli se ozval Theo, nebo jeho verze z triadské dimenze, která využívala bledé a zesláblé tělo našeho Thea jako loutku. „Hele, chlape, všechno je v pohodě. Marguerite je v pohodě, ty taky, i já jsem v pohodě. Právě jsem absolvoval svoji první cestu mezi dimenzemi a musím uznat, že to dokáže s člověkem pěkně zamávat. Rozumím, proč si připadáš zmatený. Zhluboka se na-dechni.“

„Málem jsme se kvůli tobě zbláznili strachy, uvědomuješ si to vůbec?“ Táta se otočil na Thea. „Jakmile se trochu zmátoříš, tak si to pěkně odskáčeš.“

„To přežiju.“ Ten rošťácký úsměv patřil Theovi – ve všech dimenzích, které jsem navštívila, úplně všude –, a tak působil naprosto věrohodně.

Máma dál mlčela s rukama založenýma na hrudi. „Ty jsi něco zkoušel s lékem na Zloděje noci?“ zeptala se najednou.

Nechápala jsem, proč máma zrovna v tu chvíli myslí na tohle. Nechápala to ani Zvrácená. „Mami, sotva jsme se vrátili.“

„Ale na stole je lahvička se Zlodějem noci,“ opáčila.

Nádobka se smaragdově zelenou tekutinou – drogou, díky které mě a Thea ovládly naše alternativní verze z jiných světů – trůnila na duhovém stole jako tichý svědek zločinu.

Máma vytřeštila oči. Táta se narovnal. Paulův pohled plný pochybností nahradila hrůzu nahánějící jistota.

Theo se vymrštil vpřed. I když byl o dobrých deset centimetrů menší než Paul, vrazil do něj plnou silou a udeřil ho ramenem do břicha. Paul se překotil a rodiče se rozeběhli za mnou – a moje dlaň pevněji sevřela nůž na dopisy. Byl ostrý jako dýka. Došlo mi, že možná budu svědkem toho, jak rodiče umírají mou vlastní rukou, a zaplavila mě hrůza.

Jenže Zvrácená neobrátila ostří proti nim. Místo toho ho přiložila k mému – našemu – hrdlu.

Máma s tátou zkameněli. Špičku nože jsem měla přitlačenou ke kůži tak silně, že jsem cítila, jak s každým úderem srdce zesiluje bolest.

„Tohle je krkavice,“ pronesla Zvrácená. S přetvářkou byl konec. Ucítila jsem, jak se mi po tváři rozlévá její vítězoslavný úsměv. Zasllechla jsem třískání rozbíjejícího se nádobí v kuchyni a hluboké zadunění, jak někdo narazil do kredence. Paulova a Theova bitka nabyla brutálních obrátek. Koutkem oka jsem zahlédla změt' pěstí. Nemohla jsem se na ně ale zaměřit, protože Zvrácená se dívala jiným směrem. Plně si vychutnávala zděšené výrazy mých rodičů. „Jinými slovy, tahle tepna vede ze srdce přímo do mozku. Když ji přerážnu, vaše dokonalá cestovatelka do půl minuty vykrvácí. Možná do minuty. To je dost dlouho na to, abych odsud za pomoci svého Ohniváka vypadla, ale už ne dost dlouho na to, abyste ji mohli zachránit. Budete se dívat, jak umírá.“

„Prosím, ne.“ Ještě nikdy jsem neviděla svoji matku tak vyděšenou. Tak maličkou. Napřáhla paže k Zvrácené, jako by ji chtěla prosit. „Řekni nám, co chceš a proč tu jsi.“

„Aha, tak teď si o ni děláte starosti,“ prskla Zvrácená. „Kdy jste se rozhodli, že se začnete zajímat o Marguerite? A odvolejte svého věrného psíka Paula Markova, než...“

Ozvalo se těžké zadunění následované chroptěním a úpěním. Konečně se Zvrácená otočila a já zahlédla Paula, jak se tyčí nad Theem, kterého přišpendlil svým tělem k podlaze. Jenže Theo z triadské dimenze ho držel pod krkem. Krátké zachvění bylo jediným důkazem, že triadský Theo zmizel. Pak náš Theo namáhavě zasupěl: „Co to sakra...“

Stáhlo se mi hrdlo. Zvrácenou nenapadlo, že se na ni Theo vykašle tak rychle. „Říkala jsem, ať Markova zastavíte.“

Táta zasáhl. „Paule, prosím tě, udělej, co...“

Paul neposlouchal. Vyrazil za námi a ve chvíli, kdy Zvrácená pevněji sevřela nůž, se na ni vrhl.

Čekala, že půjde po zbrani. Paul ale prudkým šklubnutím roztrhl můj kardigan a okamžitě ve své obrovské dlani sevřel oba Ohni-

váky. Přitáhl mě k sobě a já zavravorala. Lomcoval jím chladný, hrůzu nahánějící vztek, který mi okamžitě připomněl jeho mafiánské já – a taky sklony k násilí, které chová ve svém nitru.

„Zahod' ten nůž,“ přikázal Zvrácené, „a já ti vrátím Ohniváka a dám ti šanci odsud vypadnout.“

Zvrácená zvedla bradu. „Pusť mě, nebo ti tvoje Marguerite umře v náručí.“

Ostří nože na dopisy se mi zarylo hlouběji do kůže.

„To neuděláš,“ odpověděl Paul, „protože Ohniváky mám já. Když jí ublížíš, vykrvácíš spolu s ní. Nejspíš jsi schopná udělat pro Wyatta Conleyho a Triad prakticky cokoli, ale pochybuju, že by se ti kvůli nim chtělo umírat.“

Ticho. Rodiče se k sobě tiskli, jako by se navzájem snažili udržet na nohou. Koutkem oka jsem zahlédla Thea, jak se se svěšenou hlavou namáhavě zvedá na lokty. Paulovy šedé oči se vpíjely do mých.

„Myslíš si, že mě znáš?“ Rty mi zkřivil její úšklebek. „Vždyť jsi až do včerejška neznal ani sám sebe. Protože už nejsi jedna lidská bytost, jeden celek. Jsi Frankensteinovo monstrum, sešitý z kousků jiných lidí. A ty stehy můžou každou chvíli prasknout...“

Paul se ale nevzdal. „Nevím, jestli jsi prospěcháčka, nebo sadistka. Nevím, jestli jsi zbabělec, nebo dobyvatelka. Vím ale, že jsi dost chytrá na to, aby ti došlo, že jsi v situaci, ze které nemůžeš odejít vítězně – a neřekl bych, že jsi ten typ člověka, co by natruc spáchal sebevraždu.“

Zvrácená mým hlasem zašeptala: „Ach, natruc dělám spoustu věcí, pane Markove.“

„O tom nepochybuju,“ odpověděl Paul tiše. „Ale děláš je jiným lidem. Ne sobě. Teď vypadni.“

„Takže taková jsou pravidla téhle naší malé hry,“ utrousila. „V tom případě je na čase zabouchnout pár dveří.“

Pomalou odťáhla nůž od mého krku, než se mi ale vůbec stihlo ulevit, ohnala se jím po Paulovi. Na kůži a oblečení mi přistála sprška teplé krve, jak Paul čistě reflexivně stáhl pořezanou paži. Zvrá-

cená tak ale získala okamžik, kdy se stihla chopit svého Ohniváka. Mýma rukama nastavila souřadnice a...

... najednou se mi znovu zamotala hlava. Svět se před mýma očima zhoupl a ponořil do tmy. Udržela jsem se ale na nohou a věděla jsem, že moje tělo zase patří mně.

Zvrácená zmizela.

„Paule, jsi v pořádku?“ Natáhla jsem se po jeho paži a Paul prudce ucukl. Chvíli jsme na sebe jen zírali. Pak jsem si uvědomila, že ještě pořád svírám krví potřísněný nůž.

Paul zareagoval instinktivně. A rozumně, vzhledem k tomu, že jsem měla v ruce zbraň, která ho zranila. Když jsem ho ale viděla, jak se ode mě odtahuje, ztuhla mi krev v žilách.

Jako by nestačilo, že pochybuje sám o sobě, že odmítá věřit v naši lásku.

Teď už nemůže věřit ani mně.

4

„Kéž by se všechno vyřešilo tím, že bychom se zbavili těch... hochštaplerů,“ prohlásila o pár minut později máma. Paul seděl na gauči, já klečela před ním a ošetřovala mu řeznou ránu na předloktí. Táta se mezitím snažil přesvědčit Thea, aby si dal trochu čaje. (Táta je Angličan, takže je přesvědčený, že čaj je lék na všechno.) „Ale podle toho, co říkáš, se zdá, že ty další dimenze Triadu změnily strategii a jsou mnohem nebezpečnější než dřív.“

„Klidně zničí celé dimenze. Neušetří žádnou, ve které se nachází úlomek Josiiny duše,“ řekla jsem. „Půjdou i po nás. Jen aby dostali Josie zpátky. Pořád nechápu, že byste něčeho takového byli schopní.“

„Já to chápu,“ ozval se otec tichým hlasem. Máma ho probodla pohledem, ale založila si paže na hrudi, jako to dělává vždy, když se dostane do úzkých. Táta pokračoval: „Když ti byly dva roky, Marguerite, onemocněla jsi zánětem mozkových blan. Ta nemoc postupuje rychle. Byla jsi na dětské JIPce a doktoři nám řekli, že o tebe možná přijdeme. To, co se mi tenkrát honilo hlavou...“ Odmlčel se a po chvíli ochraptěle pokračoval: „Klidně bych se upsal ďáblu, abych tě zachránil. Jakémukoli ďáblu.“

Vzpomněla jsem si na matčinu nenávist k Paulovi ve světě, kde mě jen zranil. Jedna nehoda stačila, aby se její náklonnost vůči němu proměnila v zášť. Rodiče si zakládají na tom, že jsou jako

správní vědci schopní uvažovat racionálněji a logičtěji než obyčejní lidé, ale možná jsou právě kvůli tomu náchylnější k citovým výkyvům. Ta samá bolest, která nás ostatní hluboce zraňuje, je něco, co nedokážou vůbec vydržet. Není divu, že je Josiina smrt připravila o rozum.

„Nesmíme se zdržovat, musíme jednat.“ Od chvíle, kdy jsem byla zase sama sebou, se mi Paul nepodíval do očí. Hlavu držel nepatrně sklopenou, jako by se styděl narovnat. „Musíme nějak ochránit ohrožené dimenze. Aby Triad dokázal dotáhnout svůj plán rychle do konce, potřebuje k tomu spolupráci dokonalého cestovatele – jenže i bez Marguerite už mají na svojí straně Wyatta Conleyho z triadské dimenze.“

„Nepřišlo mi, že by se Conley měl destrukce účastnit osobně,“ poznamenala jsem. Už jsem zjistila, že úděl dokonalého cestovatele je občas pěkně nebezpečný. Conley sice vedl silácké řeči, ale ve skutečnosti se raději schovával v bezpečí a nasazoval životy jiných. „A co vůbec znamená to ‚zabouchnutí dveří‘? Zmiňovali se o tom oba dva, ale pořád nevím, co tím myslí.“

Táta si povzdechl. „To bohužel nevíme ani my.“

„Momentíček.“ Theo se zamračeně zadíval na duhový stůl a zvedl šálek čaje ze stohu papírů. „Máme tu pár dost zajímavých rovnic.“

Máma přešla k němu. „Jak to myslíš?“

„Není to tak docela mapa – ale minimálně tak trochu náznak toho, kam se snaží dostat. Vesmíry, které se pokusí zavraždit jako první.“ Theo popadl tužku, kterou si tu odložil jeho dvojník, a navázal na jeho práci.

„Víme, co mají společného – jde o světy, které tamta verze Josie navštívila,“ pronesla jsem. „Tam jsou úlomky její duše... pohřbené, řekla bych.“

Úlomky jsou prý moc malé na to, aby je Ohnivák dokázal sebrat. Žádná část Josiina vědomí nezůstala nedotčená. Je mrtvá, doopravdy mrtvá, a přesto se Základně podařilo vystopovat krvavou cestu za vzkříšením. Doufají, že když zničí světy, ve kterých dlí Josiina duše, jednotlivé kousky se vrátí zpátky do jejich vesmíru –

dokud jich konečně bude dost na to, aby Josiino tělo a duši přivedli zpátky k životu.

Jenže jestli byla Paulova duše rozštěpená jen na čtyři díly, a stejně to s ním dost zamávalo, jak asi bude vypadat Josie roztržštěná na tisíc kousků?

„Přemýšlel jsem, jaké by to mělo teoretické důsledky.“ Paul působil, že je rád, že se místo rozebírání složitých lidských citů může vrátit k matematice. „Triad bude chtít zničit i zdrojové vektory – zbavit se více dimenzí naráz.“

Celá léta žiju mezi vědci, takže by jeden řekl, že té vědecké hatlatilce budu rozumět. Očividně tomu tak není. „Co jsou zdrojové vektory?“ zeptala jsem se.

„Vesmíry, které vytvořily množství dalších vesmírů, co se hodí Triadu,“ odušila máma. Zjevně jsem se pořád tvářila dost nechápavě, protože se zarazila a pustila se do obšírnějšího vysvětlování. „Například v našem světě, v triadské dimenzi a v několika dalších, které jsme navštívili, zavraždil Abrahama Lincolna John Wilkes Booth. Pokud najdeš základní vesmír, ve kterém se ta událost odehrála jako první, a zničíš ho, tak v zásadě zničíš i všechny ostatní světy, ve kterých k vraždě Lincolna došlo stejným způsobem. Ten základní vesmír je zdrojový vektor. Už chápeš?“

„A aby bylo jasné, načasování té či oné události je naprosto nerelevantní,“ vložil se do rozhovoru táta. „Dimenze by se nezhroutily. Prostě by... zmizely, protože vlastně nikdy nevznikly. Je jedno, jestli se událost odehrála před stovkami nebo tisíci let. Stačí zničit zdrojový vektor tady a teď a dimenze se vrátí zpátky k počátku času.“

„Krátce po Velkém třesku,“ dodala máma. Bavili jsme se o skutečné apokalypse a ona stejně měla potřebu upřesnit, kdy vznikl čas.

Každá volba, i ta nejtriviálnější, vytváří novou kvantovou realitu – další jedinečnou dimenzi v multivesmíru. Všechny světy, které jsem doposud viděla, všechny Marguerity, kterými jsem byla. Ty všechny by padly, pokud by někdo dokázal vypátrat jednu konkrétní volbu, díky které jsem přišla na svět. Bez ní by totiž žádný z těch vesmírů ani žádná Marguerite neexistovaly. Zmizely by celé dimenze.

„Ano,“ přitakala jsem. „Chápu. Takže Základna chce zničit všechny světy, ve kterých se Josie ztratila, a pár dalších, které jsou, ehm, zdrojovými vektory. Jak je zastavíme? Moment. Počkat. Jak to vůbec chtějí provést? Jak se dá zničit celá dimenze?“

Čtyři vědci v místnosti si vyměnili znepokojené pohledy. Tvářili se téměř... provinile.

„To mi chcete říct,“ spustila jsem, „že Ohniváci jsou mnohem nebezpečnější, než jste mi tvrdili?“

„Ne!“ Máma se podrážděně narovnala. „Ruku na srdce, Marguerite. Tak moc bychom nikdy neriskovali.“

„Jistěže ne.“ Táta se odmlčel a pak dodal: „To ovšem neznamená, že Ohniváci neskrývají jistou potenciální hrozbu.“

„Je to asi, jako když spustili Velký hadronový urychlovač mezi Francií a Švýcarskem,“ začal vysvětlovat Theo. O tomhle jsem věděla všechno, i když se to stalo v době, kdy jsem byla ještě mimino. Spuštění urychlovače částic je pro vědce něco jako finále mistrovství světa ve fotbale, předávání Oscarů a oslavy Silvestra v jednom. Moji rodiče se o tom dodnes občas baví. „Všichni vyšilovali a ječeli, že vědci stvoří černou díru. Jenže to se nestalo. I když je to teoreticky možné, je to tak obrovsky nepravděpodobné, že by takový urychlovač částic mohl být v provozu miliardu let a žádnou černou díru uprostřed Země by nevytvořil.“

Theovo vysvětlení mi trochu pomohlo, i tak mě ale dost vyděsilo – uvědomila jsem si totiž, že kolem krku nosím přístroj, u kterého existuje pravděpodobnost jedna ku miliardě, že způsobí apokalypsu.

Podívala jsem se na řetízek a na něm zavěšeného Ohniváka – byl potřísněný Paulovou krví a stejně tak cáry, které zbyly z mého zeleného kardigana a z bílých šatů pod ním. Ohniváka jsem vždy brala jako naději, geniální objev, dobrodružství. V tu chvíli jsem si ale byla jistá, že ty krvavé skvrny na něm nikdy nevymažu z paměti.

„Jak teda dokáže Ohnivák zničit dimenzi?“ Uvědomovala jsem si, že odpověď na moji otázku zahrnuje nějakou rovnici delší než první díl Harryho Pottera, měla jsem ale pocit, že musím něco říct.

Paul se nicméně naučil překládat skrytou poezii vědy tak, abych jí porozuměla. „Vzpomínáš si, co jsem ti říkal, když jsme tenkrát vyrazili do sekvojového lesa? O elementární asymetrii ve vesmíru?“

Na ten den nikdy nezapomenu. Krása Muir Woods ve mně vyvolala pocit, že jsme s Paulem vstoupili do našeho vlastního kousíčku nekonečna. Zapamatovala jsem si ale i jeho přednášku o fyzice. „Většina sil ve fyzice působí symetricky. V prvních nanosekundách po Velkém třesku se ale hmota a antihmota nějakým způsobem vychýlily a nikdo netuší jak. A právě asymetrie mezi hmotou a antihmotou stvořila vesmír. Je to tak?“

„... víceméně.“

Můj umělecký mozek nevstřebává vědecké záležitosti tak snadno jako ten Paulův. Nikdy by si ze mě kvůli tomu úmyslně neutažoval – ale taktnost není zrovna Paulova silná stránka.

Spěšně dodal: „Je to důležité, protože Ohniváci by mohli být schopní symetrii mezi hmotou a antihmotou obnovit.“

„Cože? Jak?“ V hlavě mi vířilo. „Proč byste sestrojovali přístroj, který něco takového dokáže?“

Theo nás zaslechl. „Marguerite, takhle tak nějak Ohniváci fungují. Ty dimenzionální rezonance, o kterých neustále mluvíme, a ty vždycky přestáváš vnímat? To jsou nerovnováhy specifické pro každý vesmír. Ohnivák se po té nerovnováze jaksi... sklouzne, zjistí, kam patří, a vezme tě s sebou. Nalad' Ohniváka tak, aby nerovnováhu nevyhledával, ale útočil na ni, a...“ Theo se odmlčel a místo slov roztáhl ruce, jako by napodoboval explozi.

Paul samozřejmě nemohl dovolit, aby vědecké vysvětlování bylo zakončené nějakým gestem. „Zbytek by se o sebe postaral sám. K dimenzionálnímu kolapsu by došlo během – ne. Nemá cenu říkat, jak dlouho by to trvalo, protože destrukce by zničila i čas.“

„Ale Ohniváci dokážou asymetrii i zvýšit!“ prohlásil táta a rozzářil se. „Bylo by to podstatně náročnější, ale my bychom to zvládli. Ohnivák by samozřejmě potřeboval trochu nakopnout...“

„Samozřejmě.“ Mámina geniální mysl už byla o několik kroků napřed. „Kdybychom ale zvýšili kapacitu Ohniváka... Stačil by

nějaký v zásadě dost primitivní přístroj – nějaký stabilizátor, který bychom dokázali sestrojít v každém vesmíru, mohli bychom ve všech světech asymetrii zvýšit. Pak by bylo pro Triad mnohem složitější je zničit. Mohli bychom Triad zpomalit. Možná dokonce zcela zastavit.“

Začínalo mi to dávat smysl – potenciál, který Ohniváci ukrývají. Jsou to nástroje tak mocné, že by dokázaly vymizíkovat celý svět, nebo ho zachovat navždy. Nekonečné dobro a nekonečné zlo, to všechno ukryté v jedné medailonku, který mi visí přímo nad srdcem.

Máma, táta a Theo se mezitím ponořili do rovnic. Zoufale jsem chtěla ukořistit pár okamžiků, abych si mohla v soukromí promluvit s Paulem. Musí si vzpomenout, kdo je, zbavit se té melancholie a fatalismu, co ho pořád pronásledují.

Pokud by to nedokázal, znamenalo by to, že jsem ho nezachránila. Jen jsem dala dohromady kusy muže, který byl nenapravitelně poškozený. Při té myšlence jsem měla sto chutí ho pevně obejmout, ponořit se do něj tak hluboko, že by moje láska zhojila všechny rány, uzdravila ho, udělala z něj jeden neporušený celek.

Ale jak jsem říkala – musela jsem řešit naléhavější problémy než svůj milostný život. A ty problémy se týkaly celého multivesmíru.

„Musím se vydat za ní,“ oznámila jsem. „Je to tak?“

Ostatní si vyměnili pohledy plné strachu. Uvědomila jsem si, že všichni nezávisle na sobě dospěli k závěru, že se musím znovu vydat vstříc nebezpečí, nikdo ale nechtěl být ten, kdo mi to sdělí. „Zlatíčko,“ začal táta, „strašně nerad to říkám, ale potřebujeme vědět, které světy mají v hledáčku. Abychom měli jistotu. Theovy rovnice pomůžou, ale bychom si byli stoprocentně jistí, které dimenze jsou nejohroženější, musíš se do nich vydat.“

„Mohl bych vyrazit já.“ Paulův hlas zhrubl. „Theo taky. Nebo vy dva. Nemusí to být zrovna Marguerite.“

„Ale ano, musí,“ oponovala jsem. Jeho ochranný postoj mě dojímal, ale nesměl ostatní přesvědčit. To já jsem dokonalá cestovatelka, díky čemuž se dokážu mezi dimenzemi pohybovat snadněji.

Jsem jediná, kdo se dokáže udržet při vědomí a ovládat tělo svého hostitele. Kdykoli jindy by šlo jen o to, že je to příhodnější. Ale teď? Museli jsme odpovědět co nejrychleji a nejdůrazněji, jak jen to bylo možné. To znamenalo, že se na cestu musím vydat já. Otočila jsem se k rodičům. „Můj Ohnivák by měl být schopný stopovat ten její, že?“

Theo se zmohl na odpověď jako první. „Jo. Vaši Ohniváci byli nějakou dobu spolu – snadněji vypátráme její stopy.“

„Do toho.“ Podala jsem Ohniváka Paulovi. Zaváhal, ale pak se dal do práce.

„Ta druhá Marguerite nemůže zlikvidovat vesmíry, aniž by se sama zabila. Může ale... pokládat základy. Připravovat jednotlivé světy na to, že je někdo jiný během sebevražedné mise zničí, pokud nezačneš spolupracovat,“ řekla máma.

Jestli verze mých rodičů ze Základny a Wyatt Conley jsou ochotní zničit celé dimenze, aby získali Josie zpátky, nebude jim dělat problém chtít po někom ze svého světa, aby za ně položil život. Na chvíli jsem si s ohromující tíhou uvědomila závažnost celé situace. Jde doslova o triliony lidí a já jsem jediná, kdo je může zachránit. Udržela jsem si ale jasnou mysl. „Počkat. Když někdo zlikviduje vesmír, nemělo by se jeho vědomí vrátit zpátky domů? To si totiž vaše já ze Základny myslí, že se stane s úlomky Josiiny duše.“

Táta přikývl. Vypadal, jako by během hodiny zestárl o pět let. „To by se nejspíš stalo dokonalému cestovateli – tobě nebo Josie ze Základny –, ale ne tvému jinému já nebo komukoli, kdo by se s pomocí Ohniváka pokusil zničit nějaký vesmír. Zkáza má svoje následky. Vytváří řetězy. Jako by... jako by ses snažila z lodi shodit kotvu, ale jediný způsob, kterým by toho šlo dosáhnout, by byl, že by ses musela k té kotvě sama připoutat. Loď vypluje a kotva tě stáhne na dno oceánu. Dokonalý cestovatel by ty síly dokázal s pomocí Ohniváka přemocet. Ale pro kohokoli jiného by to byla konečná.“

Rodiče z té představy prakticky vyskakovali z kůže, já se ale cítila o něco klidnější. Nejspíš jsem se měla cítit trapně, vzhledem k tomu, že jsem dokázala tak nějak přijmout, že by celý vesmír

zemřel, ovšem já bych měla šanci vyvážnout živá. Cestování mezi dimenzemi bylo už tak dost nebezpečné a jakákoli další ochrana mi přidávala klid na duši. A tak mi rodiče ukázali, jak se dá pomocí Ohniváka stabilizovat vesmír. Odmítala jsem se naučit, jak vesmír zničit, protože to je něco, co bych nikdy, nikdy v životě neudělala. Paul tiše a s vážným výrazem postával poblíž. Ještě pořád se mi nepodíval do tváře.

Theo pak položil otázku, která mě předtím nenapadla. „Budeš vůbec schopná ji následovat?“

„Jak to myslíš?“ podivila jsem se.

„Pokud není ve svojí dimenzi, tak okupuje verzi sebe sama v jiném světě. Je možné, aby dva lidé vstoupili do jednoho hostitele?“ Pokrčil rameny. „Nemám páru, jak to funguje.“

Máma protáhla obličej. „Já věděla, že jsme měli provést pár simulací.“

Nepřišlo mi to nijak zásadní. Buď to půjde, nebo ne, a pokud to půjde, budu tělo ovládat já, protože Zvrácená na rozdíl ode mě není dokonalá cestovatelka. Pak mě napadlo něco strašlivého. „Nemohly bychom nějak splynout v jedno nebo tak něco, že ne?“

„Ne,“ vyhrkli všichni čtyři naráz. Táta pak dodal: „Kvůli odlišným rezonancím. Jako olej a voda, zlatíčko.“

Super. Představila jsem si Zvrácenou a její nenávist, jak se po mě roztahuje jako ropná skvrna, černá a zákeřná. Pořád lepší než ji mít v sobě. „Hele – vzpomínáte si, co jsem vám říkala o cambridgeské dimenzi?“

Chvilí jim to trvalo, já jim to ale neměla za zlé. O mojí poslední honičce napříč dimenzemi jsem jim spěšně vykládala ve chvíli, kdy ještě z Paulovy paže prýštila krev. Paul se při zmínce o té dimenzi zachvěl, protože právě tam mi při autonehodě trvale poškodil ruku, a zničil tak naši lásku. Na cambridgeské dimenzi bylo ale podstatného něco úplně jiného.

„Naše protějšky pracují na systému komunikace mezi dimenzemi,“ odpověděla máma. „Řekla jsi jim, aby se nás pokusili kontaktovat. Což znamená, že jsme připraveni odpovět.“

„Zkraje jsme o něčem podobném přemýšleli,“ zamumlal táta a škrábal se na bradě tak, jak to dělává, jen když je mimořádně zamýšlený, nebo poslouchá desku *Rubber Soul* od Beatles.

„Kdybyste jim dali vědět, k čemu se schyluje, kdybyste je varovali před Triadem, mohli by se zachránit.“ Zadívala jsem se na svoje potrhané a zakrvácené oblečení a z nějakého důvodu mě napadlo, že bych se před cestou měla převléknout do čistého. Až se po tom všem vrátím domů a moje tělo začne být znovu viditelné, bude krev zaschlá? Nebo se bude pořád vlhce lesknout a připomínat mi, že moje vlastní ruce ublížily Paulovi?

Mohla mu jít po krku. Co bych dělala, kdybych se musela dívat, jak ho vraždím?

Paul moje snění přerušil. „Připravená?“

„Ne. Ale na tom nesejde.“ Napřáhla jsem paže – je tak vysoký, tak svalnatý, hotový Michelangelo ve světě Modiglianiů. Přesto jsem ale dlaněmi dosáhla na jeho tvář. „Následuj mě. Budu potřebovat pomoci, jak jen to půjde.“

Strach ho přinutil zaváhat – ne ale strach o sebe. „Může vyrazit Theo. Nebo Sophia a Henry by konečně mohli na vlastní kůži vyzkoušet Ohniváky...“

„Potřebuju tebe,“ hlesla jsem.

Paul mi nevěřil. Ještě to nedokázal. Ale přikývl, a to mi muselo stačit.

Couvla jsem, posadila se na židli na druhém konci stolu, nastavila souřadnice na Ohnivákovi a vydala se za Zvrácenou...

... a proto teď visím na provazu sto metrů nad Temží.

„Marguerite!“ vykřikne Paul. Otočím se a vidím, jak vylézá z okénka a nic nedbá zoufalého jekotu lidí okolo. Moje teta Susanah se předklání a slzy jí na tvářích zanechávají černou cestičku od řasenky. „Jdu pro tebe,“ zvolá Paul.

„Nedělej to!“ Musím se hodně přemáhat, abych ho zastavila, protože panebože, tak moc si přeju, aby byl u mě. Aby mě zachránil. A podle kovového záblesku kolem krku poznám, že tohle je můj Paul – následoval mě. Jeho duše po rozštěpení pořád

trpí, ale aspoň něco málo uvnitř něj nepřestalo věřit, že to zvládne.

Jsem si ale vcelku jistá, že mě nemůže zachránit. Jen by sám mohl přijít o život.

Zpocené dlaně mi kloužou po provazu, prsty mám tak křečovitě ztuhlé, že mi přijde, že každíčký nerv i každíčká kost v nich jsou v plamenech. Jestli se pustím, Marguerite z londýnské dimenze zemře.

Byla prvním alternativním já, do kterého jsem vstoupila. V tomhle světě jsem musela poprvé prozkoumat život, který jsem vedla v paralelní dimenzi. Vybavím si její bílý prázdný pokoj. Její pověst vymetačky večírků, kterou si ani trochu neužívá. Když jsem dlela v jejím vědomí, snažila jsem se, aby si zapamatovala naše rodiče – ty, o které byla v dětství připravena, i ty, o jejichž lásku jsem se s ní dokázala aspoň trochu podělit. Vyrasila s tetou Susannah za zábavou a Paul Markov ji podle všeho našel. Jsou jen kamarádi, nebo něco víc? Tak nebo tak, určitě je to jeden z mála skutečných a upřímných lidí v jejím životě.

Jinými slovy – posledních pár měsíců začínal její život za něco stát. Teď ji o něj chce Zvrácená připravit.

Tak tohle myslela tím „zaboucháváním dveří“, uvědomím si. Vědí, že nikdy neudělám, co po mě chtějí. A tak se mi snaží zabránit všechny tyhle vesmíry ochránit. To jde jedině tak, že mi navždy znemožní se do nich vydat.

A to tím, že zabijí všechny Marguerity, všude.

Dlaně mi podklouznou. Znovu se napřáhnu po provazu a slyším, jak lidi nade mnou ječí – jedna ruka se zachytí, druhá nikoli. Teď doslova visím na vlásku, rameno mě bolí a každý sval v něm se chvěje. Je to tady. Je konec.

Musím skočit – ale co když mi Zvrácená blokuje cestu? Co když tam, kde je, skočit nemůžu? Nemám čas nastavit souřadnice na cestu domů – a to ani kdybych na Ohniváka dosáhla. To bych se musela pustit, a když se pustím...

Paul to nesmí vidět. Nesmí.

„Paule!“ vykřiknu „Vrať se dovnitř!“

„Marguerite – ne!“

Snažím se otočit a znovu se mu podívat do tváře. To je ale moc pohybu naráz. Zpocená dlaň mi sklouzne po provaze a já padám.

Ze všeho nejdřív mám pocit, že se vůbec nepohybuju. Připadá mi to spíš jako plachtění v silném víru větru. Pak mě ale stiskne hrůzostrašný tlak a najednou mám žaludek v krku a řeka spěchá se se mnou seznámit a já umírám.

Ohnivák! Ve vzduchu popadnu Ohniváka, který se mi skrývá pod trikem. Není jednoduché ho udržet, protože divoce rotuju, oblečení vlaje všude kolem mě, voda je tak, tak blízko. Stisknu ovládání...

Moje tělo se s trhnutím zastaví. Na jeden děsivý okamžik mě napadne, že je konec, že jsem narazila na hladinu, že takhle vypadá smrt.

Ale ne. Sedím v tmavé chladné místnosti – ne, to je chodba – jen pár centimetrů nad zemí. V dáli zabliká světlo. Obklopují mě kamenné zdi. Podlaha je téměř celá zasypaná pískem. Víc nevím, tedy kromě toho, že jsem v jiné dimenzi, ve světě, který mě zachránil.

Ta druhá Marguerite je po smrti.

Byla zavražděná. Udělala to Zvrácená a – protože jsem ji mohla zachránit a totálně jsem to nezvládla – díl viny nesu i já.

5

Jak má člověk truchlit kvůli svému jinému já?

Srdce mi zaplní hodně zvláštní druh smutku. Nespravedlivost její smrti je skoro nesnesitelná. Obzvláště když to vypadalo, že konečně ve svém životě našla něco, co jí přináší radost. Londýnská Marguerite mohla najít svoji cestu. Byl s ní dokonce i Paul...

To nemůžeš vědět. Třeba se jen náhodou ocitl ve stejném vznášedle. Nebydlel daleko, takže by to nebylo až tak nepravděpodobné. Neměla jsi šanci zjistit, jak se její život změnil, jestli vůbec.

O to je to ale horší, vědět, že vedla smutný a osamělý život, dokud ji o něj někdo nepřipravil.

Jistě vím jen to, že nezemřela vlastní vinou a že před smrtí byla neskutečně vyděšená.

Vzlyknu. Vina a zoufalství se na mě valí ze všech stran, vytlačují mi vzduch z plic a vytvářejí knedlík v krku. Přitáhnu si kolena k hrudi, sklopím hlavu a dám se do pláče.

Ta druhá Marguerite – její tělo a život mi pomohly ve chvíli, kdy jsem je doopravdy potřebovala. Jak jsem jí tu laskavost oplátila? Nedokázala jsem se udržet provazu. Pustila jsem ji. Ohniváci vrazili do její dimenze a jejího života. Její smrt je jizva, kterou jsme po sobě nechali.

Nakonec si z tváří setru slzy, zvednu hlavu a začnu zkoumat, kým jsem tentokrát.

Fajn. Soustřed' se. Po tělesné stránce si připadám víceméně stejně. Vlasy mám spletené do složitého drdolu a sepnuté několika sponkami. Eleganci mi připomíná ruskou dimenzi, ale tam určitě nejsem. Prostředí kolem mě je moc ošuntělé, oblečení moc prosté... a taky nejsem těhotná. Ten pocit se mi pevně uložil do paměti, a zřetelně vnímám absenci toho zvláštního zdání plnosti.

Temná chodba mi v identifikaci prostředí moc nepomáhá. Světlo je sice poněkud zvláštní – nedohlédnu ke zdroji, takže se určitě line zpoza rohu – poznám ale, že to vzdálené plápolání má na svědomí svíčka nebo pochoděň. To jsem zase ve středověku? Nepřipomíná mi to žádnou část římské dimenze, ale je možné, že existují i další dimenze s notně zaostalým vývojem technologie. Ale ne, to bych musela mít jiné oblečení. Bavlněná khaki sukně pod kolena je zjevně výtvozem šicího stroje a šněrovací boty mi až moc dobře padnou. (Už jsem na vlastní kůži zjistila, že středověké boty jsou pěkně na houby.) Dlouhé rukávy a výstřih bílé halenky lemují úzké pruhy krajky. Žádné kapsy, žádná kabelka – to znamená, že nemám po ruce ani mobil, mapu, peníze nebo cokoliv jiného, co bych mohla použít k identifikaci.

O tomhle světě a téhle Marguerite vím jistě jediné: je v nebezpečí. O to se Zvrácená určitě postarala.

Znovu mě zaplaví děsivé vzpomínky na londýnskou dimenzi – přibližující se temná masa vody, připravená mi rozdrtit kosti a navždy mě umlčet...

Aspoň to bylo rychlé, řeknu si a zhluboka se nadechnu. Pád na hladinu z takové výšky ji musel okamžitě usmrtit.

Nijak se mi neuleví.

Moje mysl začne jako kolovrátek opakovat *proč, proč se to muselo stát* – a pak si tu otázku položím doopravdy. Počkat, *proč* se tam Zvrácená vydala? Proč by chtěli tenhle svět zničit? Žádná verze Josie se tam dostat nemohla, protože v londýnské dimenzi je už zhruba deset let po smrti.

Pak si vzpomenu, co mi rodiče říkali o zdrojových vektorech. Jeden vesmír může položit základy spousty dalších. Stačí zničit ten a zbytek se zhroutl spolu s ním. Jelikož zmizí celá jedna časová osa,

je jedno, kdy se ona klíčová událost odehrála – minulost, přítomnost i budoucnost padnou naráz.

Kolik světů je teď odsouzeno ke zkáze proto, že jsem se pustila?

Můj mozek neustále přehrává okamžik, kdy mi dlaň sklouzla po provazu. Čistě racionálně ale vím, že jinak to dopadnout nemohlo. Snažila jsem se udržet, ze všech sil, jako by šlo o životy nás obou, a ne jen o ten její. Dost dobře to tak mohlo být.

Zvrácená určitě doufala, že se jí podaří zbavit se i mě.

Ale proč mě teď uvěznila na nějaké divné chodbě? Nevím, jak se odsud dostat, ale určitě musí vést nějaká cesta ven, vzhledem k tomu, že se sem Zvrácená vůbec dostala. Tohle není smrtelné nebezpečí, spíš pekelná otrava.

Proč by mě Zvrácená chtěla zabít takhle pomalu? Existuje tolik jiných způsobů, jak to provést: oběsit se, znovu skočit z výšky, zatížit se kameny a skočit do vody – fajn, možnosti mi začínají nahánět hrůzu.

Pak si ale uvědomím, že nic z toho odteď neudělá. Při něčem tak dramatickém a fatálním by neměla dost času z dimenze vypadnout a zachránit se. Londýnskou Marguerite zavraždila tak rychle a brutálně proto, že mě chtěla sejmout spolu s ní. Doufám, že má za to, že se jí to podařilo. Bude lepší, když nebude vědět, že jsem jí pořád v patách.

Ale i kdyby věděla, že selhala, dá se předpokládat, že její budoucí pasti budou pomalejší a sofistikovanější. Nejenže potřebuje mít dost času na to, aby stihla vyskočit, ale zároveň potřebuje, abych se do alternativní Marguerite stihla dostat já, pokud chce mít nějakou naději, že přitom zabije i mě.

Odteď mě už nebude dostávat do bezprostředního nebezpečí. Nesmím ale zapomínat, že to míru ohrožení nijak nezmenšuje.

Takže prvním úkolem téhle mise je dostat se odsud pryč.

Začnu se plazit vpřed směrem k mihotavému světlu. Pod dlaněmi a koleny mi křupe písek. Přes šero nevidím, jestli jsou na konci chodby nějaké dveře. Nevidím ani okna. Vzduch je chladný až studený a je cítit plísní. Takové to asi je, když jste pohřbení zaživa...

Přejede mi mráz po zádech. *Dej se dohromady, přikážu si a pokračuju v cestě. Vidiš plápolat oheň, ne? Oheň potřebuje vzduch. Dokud hoří, máš vzduch.*

Dostanu se k ostré zatačce a konečně zahlédnu dveře. Dřevo je staré, oprýskané a vysušené a podle všeho nemá kliku, tudy se ale Zvrácená dostala dovnitř a stejnou cestou se dostanu i já ven. Přejedu prsty po popraskaném okraji v místě, kde se mi ho podaří chytit a zatahnout. Stačí jeden prudký pohyb a já cítím, jak dveře povolují...

... a v tu chvíli se na mě vyvalí hotová písečná tsunami.

Rozječím se a do úst se mi začne sypat písek. S kašláním a prskáním se snažím se vyprostit, hlína a písek se ale valí dál a dál, pohřbívají mi nohy a znemožňují pohyb. I když mě hmota nerozdrtí hned, nedostanu se ven, pokud nebudu schopná se odsud vyhrabat – a jestli mi písek zasype i paže, tak budu vážně pohřbená zaživa.

Pak v dáli zaslechnu ozvěnu hlasu. „Marguerite?“

Paul. Srdce mi zaplaví vlna úlevy. „Jo! Pomoc! Všechno se valí dovnitř!“

Další hlas patří mému otci. „Vydrž! A ať děláš cokoli, hlavně se nehýbej!“

Rázem zkamením. Děsí mě, že mě zasypává písek, sype se ale tím pomaleji, čím míň se hýbu. Nedaleko zaslechnu rachot a škrábání. Srdce mi zběsile buší, teď ale aspoň vím, že pomoc je na cestě. Zvrácená selhala. Dostanu se odsud...

Z písku se vynoří obrys – lavinou šterku se ke mně cosi blíží, a každou chvíli se zřetelněji rýsuje. Dopadne to na mě a *panebože to je mrtvola.*

Neudržím se a začnu ječet a couvat dozadu, čímž spustím další a další vlny těžkého písku. Teď jsem zasypaná až po pás, což ale není ani zdaleka tak strašidelné jako mrtvola, co se nade mnou sklání. Jeho – její – prostě TO tělo je tmavé a vyschlé a nemá daleko do kostry. Drolí se na mě zbytky kyčle, hrudní kosti a půlky paže. Ze všeho nejhorší jsou ale ústa zkroucená do posmrtného šklebu a prázdné oční důlky.

„Marguerite!“ Otočím hlavu a zahlédnu tátu, jak se plazí ke mně. V dálce si všimnu dřevěného žebříku a uvědomím si, že světlo přichází seshora. Do jaké podzemní smrtelné pasti mě to Zvrácená zavedla? Na tom teď ale nesejde, hlavně že tu je se mnou táta. Pak zahlédnu i pár nohou slézajících po žebříku a vím, že se mnou za chvíli bude i Paul.

Když se táta dostane až ke mně, chytím ho za ruku. Objala bych ho, kdybych se ovšem nebála, že spustím další lavinu písku a pohřbím nás oba. „Prosím, dostaň mě odsud.“

„Hned to bude, zlatíčko. Nejdřív musíme podepřít tuhle stranu zdi.“ Táta vypadá naprosto nevzrušeně, což mě nepatrně uklidní. Probleskující světlo za námi se odráží od jeho kovových obrouček a zakrývá jeho oči.

Ukážu na groteskní kostru visící z písečné stěny a na kusy látky nebo obinadla, která ji drží pohromadě. „Ale... tohle...“

Táta se zakření. „Fascinující, že? A našla jsi ji úplně sama!“

Za tátovým ramenem zahlédnu obrys Paulova těla, jak se plazí za námi. Paul nese jakési desky a kovové tyče, věci, které mohou posloužit ke zpevnění dveří, které jsem před chvílí vyrazila.

Dveří, které Zvrácená chtěla, abych vyrazila, abych se pohrbila zaživa. Vědět, že jsem jí naletěla, je ještě horší než stát tváří v tvář tomuhle kostlivci.

To ale neznamená, že s kostlivcem je to jednodušší. Mám pocit, že cítím jeho hniјící maso, i když se muselo rozložit už před mnoha lety. Desetiletími, nebo dokonce staletími...

„Říkali jsme ti přece, ať tuhle oblast neprozkoumáváš, dokud si ji pořádně neprohlédneme,“ pokárá mě táta. Není ale naštvaný. Můj ponurý nále z ho nadchl natolik, že nemá potřebu mě seřvat. „Cos čekala, že tu najdeš?“

„Já – jsem byla trochu zmatená. Myslela jsem, že mluvíte o jiném místě.“ Tohle vysvětlení by mělo stačit – většinou totiž zabere. Lidé ve všech vesmírech, úplně všude, prostě dělají chyby.

Táta každopádně vypadá spokojeně. Poplácá mě po rameni. „Musíš si dávat větší pozor, Marguerite. Ale musím uznat, že to má

i světlou stránku – zapíšeme tě jako objevitelku! Možná se z tebe stane nejúspěšnější členka rodinného podniku.“

Odkdy moje rodina podniká v oblasti vyhrabávání shnilých mrtvol?

Konečně se do mého zorného pole prohrabe Paul. Chodba je příliš úzká na to, aby obešel tátu a postavil se vedle mě, prozatím mi ale stačí ho vidět. Plameny z lampy na jeho tvář hází hřejivé světlo. Na sobě má bílou lněnou košili, olivově zelené kalhoty a vysoké boty – stejně jako táta. Linie úhledně zastřižených vousů zdůrazňuje ostré rysy jeho čelisti. Ty vousy mi připomenou poručíka Markova z Ruska – a stejně jako jindy, i teď se mi při vzpomínce na něj stáhne hrdlo, a tak raději zavřu oči.

Když je po chvilce znovu otevřu, poznám, že je Paul znepokojený a trochu zmatený – rozhodně nevypadá, že by mu spadl kámen ze srdce. Kdyby to byl můj Paul, který mě následoval do tohoto vesmíru, bezpochyby by byl rád, že mě vidí živou a zdravou. Chápal by, jak jsem se ocitla na místě, před kterým mě rodiče výslovně varovali. To znamená, že mě přišel zachránit Paul z tohoto světa.

Ten můj nejspíš zůstal v londýnské dimenzi a čeká, až z Temže vyloví tělo bez známek života.

Tahle představa mi uvízne v mysli během doby, co Paul s tátou zpevňují stěnu. Nejprve vyhrabou mumii, pak mě. Ti lidi mají zvláštní priority. Mám ale až moc velkou radost z toho, že je vidím, navíc si svůj vztek schovávám pro člověka, který si ho zaslouží. Pro Zvrácenou.

Vsadím se, že se schválně rodičů vyptávala na nejnebezpečnější místo, co tu je, a rovnou tam vyrazila, napadne mě, zatímco Paul svými urostlými pažemi odhrabává písek od nohou. Kdyby s tátou nebyli poblíž, když jsem volala o pomoc, mohl Zvráceně její plán vyjít. Došla v pohodě bych se udusila pískem. Já a Marguerite z tohoto světa bychom zemřely společně.

Jen co se můžu hýbat, vklouznu mezi tátu a Paula. „Musím odsud vypadnout,“ zachroptím. Boty mám plné těžkého písku a nemůžu se dočkat, až se nadechnu čerstvého vzduchu.

„Jen běž, zlatíčko.“ Táta má oči jen pro svého nového kostnatého kamaráda. „My se ještě nejspíš pár hodin zdržíme.“

Když se protahuju kolem Paula, naše těla se o sebe otřou. Jeho oči, nabité nejistotou i nadějí, se vpíjí do mých. Se silným přízvukem, jako by z Ruska odjel teprve včera, pronese: „Určitě jste v pořádku, Mar... slečno Caineová?“

„Ano. Určitě.“ Věnuju mu svůj nejhezčí úsměv. I v narudlém světle z lampy poznám, že mu tváře potěšeně zrudověly. Takže v tomhle světě spolu nechodíme. Zatím. Ale zvažujeme to. Je to sice krásný pocit, ale tenhle plachý záblesk naděje mi jen připomene, v jakých hrůžách se zmítá můj Paul.

To ale vyřeším později. Doplazím se k žebříku a začnu stoupat za jemnou září nočního nebe. Hvězdy se jasně třpytí. Nejspíš tu nemají moc elektřiny.

Vynořím se z tunelu a zalapám po dechu. Měsíční svit ozařuje rozlehlou poušť, několik stanů – a majestátně se tyčící pyramidy v Gíze. V dálce rozeznám profil Sfingy, jak zírá do dále. V mém světě pyramidy těsně přiléhají ke stejnojmenné metropoli, tady ji podle všeho ještě nepostavili. Kam oko dohlédne, jsou jen písečné duny – no a ještě stany, starověké monumenty a nejrůznější lopaty, krumpáče a další předměty, které identifikuju jako náčiní pro archeologické vykopávky.

Jsou egyptologové. Máma s tátou se dali na archeologii. Takže to nebyla jen tak nějaká mrtvola – byla to mumie.

Zůstanu na vršku žebříku zkameněle stát a ohromeně si vychutnávám scenerii, dokud nezaslechnu zvuk nabíjení pistole. Otočím se a spatřím Josie a Thea. Ozbrojení. A připravené vystřelit.

6

Nejdřív ani nevím, co si počít. Žadonit u vlastní sestry, aby mě nezastřelila? Uvědomím si, že automaticky zvedám ruce vzhůru, jako jsem to viděla v televizi.

Josie s Theem unisono zabručí a složí zbraně. „To jsi byla ty tam dole?“ Josie nepouští pušku z ruky; míří s ní k zemi, ale nepochybně by ji byla schopná okamžitě použít. Na sobě má khaki rajtky a podstatně méně nařasenou bílou lněnou košili, než mám oblečenou já. Vlasy má spletené do copu, který jí dosahuje téměř k loktům. „Mysleli jsme si, že máme co do činění s nějakým vykradačem hrobek.“

Jako Lara Croft si vážně nepřipadám. Dalo by mi totiž dost práce vyplnit její top v hrudní oblasti. „Omlouvám se. Nechtěla jsem způsobit falešný poplach.“

„Mohla sis něco udělat.“ Theo spustí pušku. Se zbraní v ruce nevypadá ani zdaleka tak sebevědomě jako Josie. „Co jsi tam vůbec dělala?“

„Spletla jsem se. To je všechno.“ Setřesu si ze sukně písek. Jednotlivá zrníčka se mi dostala do bot, pod halenku a dokonce i pod moje gigantické staromódní spodní prádlo. Úporné svědění je jen třešničkou na dortu mého vnitřního zoufalství. „Můžu se omluvit až zítra? Potřebuju si lehnout.“ Což je heslo pro *potřebuju být sama, abych se mohla pokusit přeskocit do dalšího vesmíru*.

Josie tohle heslo očividně nezná. „Malovat můžeš přes den, Marguerite. Když to není nebezpečné a někdo s tebou je.“

Spíš než ustaraně vypadá otráveně, i když taková Josie většinou je. Teda, neberte to špatně. Moje sestra dokáže být vnímavá a starostlivá, když ji lidi potřebují. Ale taky od vás očekává, že si budete záda hlídat sami. Chodit s bouchačkou v ruce pro ni není nic zas tak divného.

„Omlouvám se,“ kaju se. „Už se to nebude opakovat.“

Opravdu? Nemůže se stát, že se sem Zvrácená vrátí a znovu se pokusí tuhle Marguerite zavraždit?

Jasně. Přesně to totiž udělá.

Konečně mi to dojde: nestačí se jen za ní hnát a napravovat všechny její zákeřnosti. Musím ochránit ostatní Marguerity, všechny, které se můžou stát obětí Zvrácené kruté hry. Ne jen proto, abych zabránila Triadu zničit alternativní světy – i když to by samo o sobě stačilo – ale i proto, že je to moje povinnost. Ta nejdůležitější.

Během svých cest jsem spoustu Marguerit dostala do nebezpečí. Navždy ovlivnila jejich život. Jenže Zvrácená se je pokouší masově vyvraždit, a tak je moje práce je zachránit.

Musím Zvrácenou následovat do pastí, které položí. Neustále čelit nebezpečí. Vrhát se do bezpočtu záchranných misí. Když se lžu, miliardy lidí to bude stát život.

„Tak pojd’.“ Theo udělá krok vpřed. Jeho outfit je frajerštější než cokoli, co jsem v téhle dimenzi viděla – kolem krku má uvázaný pestrobarevný šátek a jeho hodinky se v měsíční záři intenzivně třpytí. Pomůže mi po horních příčkách žebříku. „Trochu zvolni, Josephine. Copak nevidíš, že je Marguerite pěkně vyklepaná? Je bílá jako duch.“

Josie si povzdychne. „Já vím. Promiň, Marguerite. Určitě jsi v pořádku?“

„Jen si potřebuju lehnout, vážně.“

„Doprovodíš ji ke stanu, Theo?“ I ve tmě si všimnu záblesku v jejích očích, když ukáže ke stanu, který je podle všeho můj. Asi si myslí, že mezi námi něco je. Ale ne, snad ne i v tomhle světě...